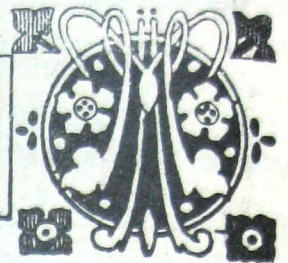

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ἡ φίλη της δὲν ζήτησε νὰ τὴν καθουχάσῃ. Τὰ λόγια της θὰ πηγαίναν χαμένα στὴν κατάστασι πού βρισκόταν ἡ Ρόζα. Ντύθηκε κι ἀπὴ γρήγορα-γρήγορα καὶ κατέβηκαν.

Στὴ λεωφόρο Κηφισοῦς βρῆκαν ἕνα ἀμάξι. Ἀνέβηκαν καὶ τράβηξαν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους, γιὰ νὰ κατέβουν ἔπειτα στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρου, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπ' τὰ κέντρα.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἡ Ρόζα ἦταν σιωπηλή, ἀμίλητη, σὰν ὄνειροπαρμένη.

Ἡ καρδιά της φίλης της ἦταν βαρειά.

Τί ἀποτέλεσμα θάχε ἡ τρέλλα αὐτῆ ἀραγε; Τί ὀλεθρία, τί τραγικὴ συνέπεια;...

Ἀνέβηκαν στοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ μῆταν στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρου.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ μικροσυνουζιομὸ ποῦμενε ὁ Γαλάξης,

ἡ Ρόζα συνήθε ἔξαφνα καὶ εἶπε στὸν ἀμάξι νὰ σταθῇ. Τὸν πληρώσαν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ φύγῃ.

Ἀμίλητες, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, μῆταν στὰ στενά, ἡσυχα δρομάκια τῆς συνοικίας.

Ἡ Ρόζα κρατοῦσε τὴ φίλη της ἀπὸ τὸ χέρι. Φοβόταν μήπως πέσῃ. Αἰσθανόταν ἀδυναμία, τὰ μελίγκια της χτυποῦσαν, τῆς ἔρχονταν ἑλᾶες. Τὸ χέρι της ἔκαιγε. Ὁ πυρετός της εἶχε μεγαλώσει.

Ἐφτασαν σὲ λίγο στὸ στενὸ ποῦμενε ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ καρδιά της Ρόζας ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, γρήγορα, λαχταρισμένα.

Ἄ, ἐπὶ τέλους!... Θὰ τὸν εἶδεν, θὰ τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της...

Δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο. Νὰ ἀκουσθῇ τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο του, νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ κοιμηθῇ, γλυκὰ-γλυκὰ, ἡσυχα-ἡσυχα, κρατώντας τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά της, ἀκούγοντας τὴ φωνή του...

Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποῦμενε ὁ Γαλάξης, ἡ Ρόζα στάθηκε ξαφνικὰ καὶ στηρίχθηκε στὸ μπράτσο τῆς φίλης της. Ἐκείνη ἀνησυχῆσε.

— Θεέ μου, βλέπεις; τῆς εἶπε. Εἶσω ἄρρωστη! Δὲν ἔπρεπε νὰ βιαστῆς τόσο. Τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα ἀπ' τὸν πυρετὸ, τὰ χέρια σου καίνε... Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀνδρέας θὰ σε μαλώσῃ γι' αὐτὸ πούκαμες...

Ἡ Ρόζα ἄλλωσε τὸ χέρι της, νεύοντάς της νὰ σωπάσῃ.

— Μὴ μὲ μαλώνης, φιδύοισε. Μὴ μοῦ θολώνης τὴν εὐτυχία μου. Ἀρκετὰ βασανίστηκα ἀπὸ χτές τὸ βράδι. Ἄφησέ με νὰ αἰσθανθῶ βαθεῖα, ἀπέραντα τὴ συγκίνησίν μου. Νά, κῦτταξε, εἶμαι κοντὰ του. Σὲ λίγο θάμαι στὴν ἀγκαλιά του. Μὴ μὲ μαλώνης... Ἄν ἤξερες πόσο ἔχω ὑποφέρει!...

Τὰ μάτια της βοῦρκωσαν. Ἄπ' τὴν ἀντικρινὴ αὐλόπορτα προβάλε μιά γονὰ καὶ τὴν κῦτταξε περίεργα.

Ἡ φίλη της Ρόζας τὴν εἶδε καὶ ντραπήκε. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ στέκουν μέσα στὸ δρόμο νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος. Προχώρησε ἀμέσως καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ κανεὶς ἀπὸ μέσα.

Ἡ Ρόζα κρατοῦσε τὸ χέρι της πάνω στὸ στήθος της, σὰν νὰθελε νὰ μετριᾷ τὸν παλμὸς τῆς καρδίας της.

Ἡ φίλη της ξαναχτύπησε.

Ἀκούστηκαν τότε βήματα στὴν αὐλὴ καὶ ἔπειτα ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Παρουσιάστηκε μιά μισόκαιτη γυναίκα, φτωχοντιμένη. Ὄθιαν ἡ αυτινοικοκυρὰ τοῦ Ἀνδρέα βέβαια.

Ἡ φίλη της Ρόζας τὴ ρώτησε :

— Ὁ κ. Γαλάξης εἶνε ἐπάνω ;

Ἐκείνη ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ βάθος τῆς αὐλῆς καὶ ἀπάντησε :

— Ναί... θαρρῶ πὼς δὲν βγήκε ἀκόμα ἔξω. Σῦνησε ἀργὰ σήμερα. Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσω ;

— Ὅχι, σὰς εὐχαριστοῦμε, εἶπε τώρα ἡ ἴδια ἡ Ρόζα. Μὴν κάνετε τὸν κόπο. Θ' ἀνεβοῦμε μόνες μας.

Ἡ γυναίκα παραμέρισε ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τῆς ἄφησε νὰ περάσουν. Τῆς κῦτταξε ὡστόσο παραξένα. Ἡ ὄψη τῆς Ρόζας, ἡ χλωμάδα της, ἡ ταραχὴ της καὶ ἡ φλόγα τοῦ πυρετοῦ στὰ μάτια της, τὰ τόσο λαμπερά καὶ ξάστερα ἄλλοτε, τῆς ἔκαναν ἐντύπωση. Μολταῦτα δὲ μίλησε, δὲν εἶπε τίποτα. Ἦταν συνηθισμένη νὰ βλέπῃ κάπου-κάπου καὶ πελάτισσες νὰ ἐπισκέπτονται τὸ ζωγράφο.

Ἡ δυὸ νέες διέσχισαν τὴν αὐλὴ καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἀτελιε τοῦ Ἀνδρέα.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκούγοταν μέσα στὸ ἐργαστήριον. Ἡ Ρόζα χτύπησε σιγὰ τὴν πόρτα. Τὸ χέρι της ἔτρεμε, τὰ γόνατά της λύγιζαν, φοβόταν μήπως σωριαστῇ κάτω... Χτύπησε καὶ περίμενε, μὰ δὲν τοὺς δόθηκε καμιὰ ἀπάντησι... Αὐτὸ τὴν ἔκαμε ἄνοι-κάτω, ἡ τρομοῦλα της μεγάλωσε. Μήπως εἶχε κάνει λάθος ἡ σπιτινοικοκυρὰ τοῦ Ἀνδρέα ; Μήπως ὁ ἀγαπημένος της εἶχε φύγει, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ; Καὶ τότε; Πὼς θὰ τὸν εἰρῆσε πειά ; Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Στὸ σπῆτι της θάχαν ἀνακαλύψει τὴ φωνή της καὶ θὰ τὴν ἀναζητοῦσαν παντοῦ...

Ἄ, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τῆς φερθῇ τόσο σκληρὰ ἡ Μοῦρα...

Ξαναχτύπησε εἰθὺς ἀμέσως, ἐπιμονα, νευρικὰ, ἀπελπισμένα. Θὰ χτύποσε ἀκόμα, ἀν' ἡ φίλη της δὲν τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι. Συγχρόνως ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ὁ κρότος μετατεπιζομένου καθίσματος καὶ μιά φωνή :

— Ποιὸς εἶνε ;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνδρέα, ἡ γνώριμη γλυκερὰ φωνὴ του. Ἡ Ρόζα ἔννοιωσε ἀνέκφραστη, ἀπέραντη, ἀσυγχρότητη χαρὰ, παρ' ὅλον τὸν πόνο της, παρ' ὅλον τὸν πυρετὸ πού τὴν ἔκαιγε. Ἄλλωσε τὸ χέρι της ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ μεγάλη της συγκίνησις τὴν εἶχε πειά καταβάλλει. Ἐννοιωσε τὸ φῶς της νὰ σβῆνῃ, τὸ ἔδαφος νὰ φεύγῃ, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της...

— Ἀνδρέα!... Ἀνδρέα!... ἔφωνήσε μ' ἀδύνατη, οδυρμένη φωνή. Ἐλεῖτα ὅλα γάθησαν ἀπὸ μπρὸς της. Ἀποθίμησε!...

Ἡ φίλη της πρόφτασε καὶ τὴν κράτησε στὴν ἀγκαλιά της. Συγχρόνως ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἡ πόρτα.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ της καὶ ὤρμησε σὰν τρελλός, ξαφνιασμένος ἀπ' τὴν ἀναπάντητη αὐτῆ ἐπίσκεψιν. Μόλις εἶδε τὴ Ρόζα στὴν ἀγκαλιά τῆς φίλης της, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, εἰσάστισε: Ἀπόμεινε σὰν νάχε μαρμαρώσει. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶδεν ὄνειρο...

— Βοηθήστε με νὰ τὴν μεταφέρουμε στὸ δωμάτιό σας, τοῦ εἶπε ἡ φίλη τῆς Ρόζας.

Ὁ Γαλάξης συνήθε ἀμέσως.

Ἄρπαξε τὴ Ρόζα στὴν ἀγκαλιά του, τὴ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὴν μετέφερε στὸ κρεβάτι του. Ἡ φίλη της τὸν ἀκολούθησε στενοχωρημένη. Μὰ τὴν ἴδια στενοχώρια αἰσθάνονταν καὶ ὁ Ἀνδρέας. Ποτὲ ἡ Ρόζα δὲν εἶχε μῆνι στὸ φτωχικὸ του δωμάτιο. Περνοῦσε μόνον κάποτε καὶ τὸν ἔπαιρνε γιὰ νὰ περιπατήσῃ στὴ λεωφόρο. Καὶ τώρα;... Ἡ ἀγαπημένη του βρισκόταν ἀπὸ τὸν πόνο τῆς καρδίας, ἔξαντλημένη!...

Δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, πὼς νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀμάχος ἐντελὸς ἀπὸ τέτοιες φουρτούνες, σὰν ζωγράφος, σὰν μοῦσιν πού ἦταν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἦσαν κι' οἱ δυὸ ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχτοι...

